

samt Verne. Det er en Gjennemgangsbane, som vi skulle bygge; men for en Gjennemgangsbane i Modsetning til en Bane for den locale Udvikling er det væsentligste Moment ikke Strøget, som Banen kommer til at gaa igennem, men derimod den Forkortelse af Betlængde, der opnaaes mellem de Punkter, som den forbinder. Gjordinglinten gjør ikke alene, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgfreds (Høgsbro) ansæte, $\frac{2}{3}$ Miils Forskjel, men naar Forandringen ved Lunderflov kommer til, saa vil det blive over $\frac{1}{2}$, ja, vel $\frac{3}{4}$ Miils Forskjel i Længden, fremkaldt alene ved Bugtningerne nede i Kongeaa-dalen; men naar Slyngningerne, Bugtningerne ere større i den sydlige Linie, frembyder det ogsaa større Vanffelighed haade med Befærdelse og Anlæg, idet Curver med lille Radius maae anlægges med større Omhu og ere i det Hele taget vanffeligere at befare end med større Radius. Det er nu givet, at dette maae finde Sted ved Gredsted-Linien. Dernæst er det sagt, at Betænkningen saa overordentlig løst omtalte Forholdene ved Sneum. Vi have sagt, „at det ikke klart lod sig oversee, men at det var et Punkt, der helst burde undgaaes“. Jeg veed ikke, om denne Oprigtighed er til at breide fremfor, at man med foregIVEN Sagkundskab og med en Indsigt i alle Details, som man aabenbart ikke kan have, kom her og fortalte ærede Medlemmer om, hvor bestemt man seer ind i Sagen. Med Hensyn til Sneum er anført de Momenter, som ansees for betænkkelige. Ved Sneum er der i en halv Miils Strækning Mose eller Eng, hvor der maa opføres en Dæmning paa c. 12 Fod, hvorpaa Jernbanen skal lægges. Nu er det ogsaa et Factum, at Vandet ved Høsvande i tre Aar siden 1825, nemlig 1825, 1839 og 1852, er gaaet op til denne Høide paa en halv Fod nær. Det veed man; men derimod veed man ikke, hvormange Gange Vandet stiger ikke op i Høide med Dæmningens Top, men op til begge Sider af Dæmningen, og hvorved denne er udsat for at blive beskadiget. Det veed man ikke, og det kan man ikke danne sig nogen bestemt Mening om; jeg troer, at om man end reiste over til selve Stedet — hvad der dog aabenbart ikke kan være Udvalgets Op-

gave — vilde man ikke kunne faae fuldstændige statistiske Oplysninger derom. Men stiger Vandet til enkelte Tider heelt op i 12 Fods Høide, saa er der megen Sandsynlighed for, at det oftere stiger halvt saa høit, 4 Fod, 6 Fod, og 8 Fod, — og ved saadanne Leiligheder er Dæmningen udsat for at blive undermineret af Vandet. Jeg for mit Vedkommende troer ikke, at det er rigtigt, hvad der nys blev udtalt, at en saadan Dæmning snarere vandt i Fasthed og Tæthed ved at udsættes for Vandets Paavirkning, dette troer jeg ikke. Vi ansee saaledes dette Moment, at Vandet høit sandsynligt hver Vinter stiger op paa begge Sider af Dæmningen, for at have ikke ringe Betydning. En anden Sag, som ikke staaer klar for os, men som ogsaa maa have Betydning, det er, at selve Dæmningen anlægges paa en saadan Bund, som ikke er af samme faste Bestaffenhed som paa den øvrige Banestrækning; vi kunne heller ikke see, hvormeget det vil koste at faae en saadan Bund fylbt op, men at det har Betydning, ansee vi for klart. Nu stiger vel det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgfreds (Høgsbro), at det vilde være den letteste Sag af Verden at undgaae dette vanffelige Punkt, man behøver kun at gaae 2 à 300 Alen mere mod Vst, saa er den Sag klar. Dette er imidlertid kun en Paastand, som vi meget maae betvivle; thi hvis det var saa let at kunne undgaae dette Punkt, som Ingenieurerne have erklæret fra først af at være vanffeligt, saa maatte jeg sige, har Efterfølgelsen med Hensyn til at faae den bedste Linie været overordentlig slet udført. Man kan ikke antage, at Ingenieurerne, der, naar de gjennemfrydse Terrainet for at finde det gunstige Strøg, stadigt prøve sig frem paa de forskjellige Steder, skulle have været saa blinde og efterladne, at de ere gaaede lige til et Punkt, som de anerkjendte for at være vanffeligt, naar de 200 Alen Vst for kunde finde en Vej at gaae, der ikke frembød disse eller maaskee andre Vanffeligheder. Jeg kan altsaa ikke see Andet, end at før det bliver beviist, at det ærede Medlem har Ret i sin Paastand, er ikke Noget forpligtet til at troe derpaa. — Dette har jeg anseet det nødvendigt at anføre, for at forsvare den Udta-